

Tülay Tay

EYMİR ADINDA BİR DENİZ

2066 yılında dünyada “küçük kıyamet” diye adlandırılan büyük bir dönüşüm yaşandı. Yüksek karbon salınımindan mıdır, yoksa dağılan radyoaktif sızıntılardan mıdır bilinmez, dünya üzerindeki sular uzaya saçıldı ve yeryüzünde sadece küçücük tek bir su kütlesi kaldı. Halk, dünyanın tek kalan denizine yıllar önce o civarda kurulmuş olan köyün adını vererek “Eymir” dedi. Gerek içmek, gerekse kullanmak için her türlü su ihtiyacı bu denizden, en son teknolojiye sahip arıtma tesisleri aracılığıyla karşılanıyordu. Hatta buradan elde edilen su, dağları delerek açılmış tünellerden akarak, çok uzak ovalardaki tarlaları sulamak için bile kullanılıyordu.

Dünyanın öbür ucundan insanlar denize bir kez olsun dokunmak için kilometrelerce yol katedip bu kıyıya geliyordu. Özellikle havaların güzelleştiği zamanlarda o kadar kalabalık oluyordu ki, artık yetkili otorite bir çare bulamamış ve herkesi sırayla içeriye almaya başlamış, bir kez gelip denizi görebilen, bir daha göremez hale gelmiş.

Dünyanın bütün bilim insanları, oturmuş dünyadan uzaya saçılan bu suları tekrar dünyaya döndürmenin yolunu arayadursunlar, o kıyının yerli halkı buraya gelip giden dünya vatandaşlarından çok ama çok paralar kazanmışlar. Kazanmasına kazanmışlar da, kalabalık ziyaretçilerden o kadar bunalmış ve yorulmuşlar ki, oturup bir çare düşünmeye başlamışlar. Büyük salonlarda geniş katılımlı toplantılar düzenlemişler, mümkün olduğunca yerel halktan herkesin görüşüne başvurmuşlar. Bu görüşmelerde çok değişik fikirler ortaya atılmış. Suları minik şişelere doldurup dünyanın her yerine göndermekten tutun da, sanal gerçeklikle denize dokunma hissini yaşatacak en gelişmiş elektronik sistemlere kadar pek çok fikir ortaya atılmış. Düşünebiliyor musunuz; insanlar denize o kadar büyük bir özlem duyuyormuş ki, birkaç damla deniz suyunu kapalı bir şişede odalarında saklamak onlara moral verecekmiş. Hatta bu özlemi gidermek için, kendilerini denizin içerisinde yüzüyormuş gibi hissetmelerini sağlayacak sanal gerçeklik uygulamalarına bile razılanmış.

Ancak en sonunda, tek çarenin dünyadan uzaya kaçan suları geri getirmek olduğuna karar vermişler. Bunun için tek yapmaları gerekenin dünyadaki sanatçıları aynı anda denizin kenarında buluşturup, birlikte güzel eserler üretmelerini sağlamak ve bu eserlerle de tüm dünyadaki bilim insanlarına araştırmalarında ilham vermek olduğunu düşünmüşler.

Böylelikle, dünyanın bu son kalan denizinin güzel kıyılarında festivaller, sergiler, konserler, gösteriler günler boyunca sürüp gitmiş. Dünyanın her yerinden gelen sanatçılar burada sanatlarını icra etmişler. Bütün dünya televizyonları ve tüm yayın organları etkinlikleri aynı anda canlı yayımlamışlar. Dünyanın her yerinde denizin sanatla buluşmasına şahitlik etmişler.

Derken, aylar yıllar geçmiş ve bu etkinlikler de artık birer gelenek halini almış, her yıl tekrarlanır olmuş. Ancak gelin görün ki; dünyadaki su kıtlığı sorunu bir türlü çözülememiş. Bunun üzerine yöre halkı kendi bilimsel çözümlerini kendileri üretmeye yemin etmişler ve bir araştırma merkezi kurmaya karar vermişler. Burada hem tüm dünyadaki insanların deniz özelemlerini en aza indirmek için psikolojik araştırmalar yapmaya, hem de yıllar önce dünyadaki suların neden uzaya saçıldığı ve nasıl geri döndürülebileceği sorusuna cevap aramaya başlamışlar. Üstelik diğer bütün araştırma merkezleri ile bağlantılar kurarak ve onların önceden yaptığı çalışmaları tarayıp deneyimlerini anlayarak, araştırmalarında kendilerine yeni yol haritaları çıkarmışlar.

2166 yılına gelindiğinde ise, umut verici gelişmeler yaşanmaya başlanmış. Bilim adamları uzaya giden suları geliştirdikleri en son teknolojilerle yakalayıp geri getirmeye başlamışlar. O kadar çok yağmur yağmaya başlamış ki, yeryüzündeki boş alanlar dolmaya başlamış ve küçük küçük denizler oluşmuş. Dünya eskiden olduğu gibi pek çok denize sahip olmaya başlamış. O tek küçük denizin sahibi Eymirliler ise, kurdukları araştırma merkezinde artık başka konularda araştırmalar yapmaya başlamışlar. Fuarlar, şenlikler ve diğer tüm etkinlikler de birer gelenek olarak yaşamaya devam etmiş.

Bütün bunlar, sahibi olduklarının değerini bilmeyen insanlığa kocaman bir ders olmuş.

O yerin adı Eymir idi.